

Akce č. 5

**VÝLET
NA KOKOŘÍN II.
(ANEB TUBOŽ I.)**

pátek 1. května - neděle 3. května 1998

BBCC

Milí přátelé,

Na **pátek až neděli 1. – 3. 5.** máme naplánován výlet na **Kokořínsko**.

Vyjedeme z Prahy v pátek ráno (pátek je svátek), dojedeme do vesničky **Tubož**, kde máme zajištěno ubytování v pensionu. Cena za lůžko/noc je 120,- Kč. Budeme tam dvě noci: na sobotu a na neděli.

Program bude jednoduchý: ráno vyrazíme na výlet, večer přijedeme, budeme pak hrát všelijaké hry, hrát na kytary event. další nástroje, popíjet a tak ...

V pensionu:

Večeře je možné objednat. Snídaně si uděláme částečně sami, částečně je dostaneme (tuto podivnost ještě upřesním). Obědy v pensionu nechceme, protože budeme obědvat vždy někde na výletě.

Kdo pojedje na Kokořínsko i na Okoř, prosíme, aby přivezl na výlet Okoř peníze na ubytování v pensionu v Tuboži – tj. **240,- Kč na osobu na celý výlet** – děkujeme.

Kdo nemůže jet vlastním autem, ať mi zavolá, určitě to půjde domluvit.

Honza

V Praze, 29. 4. 1998

Milí přátelé,

Na **pátek až neděli 1. – 3. 5.** máme naplánován výlet na **Kokořínsko**.

Vyjedeme z Prahy v **pátek 1.5. ráno v 9:00**. Sraz je na stejném místě jako na výletě do Čimicáku:

V **Kobylisích na konečné tramvaji** č. 14 a 5. Tato konečná je na konci ulice *Klapkova*. Tam je stánek s občerstvením. Přejedete křižovatku a vpravo je cesta (již polní), která vede k lesu a kde se dá dobře zaparkovat. No a tam máme sraz.

Cesta je jednoduchá: od Bulovky ulicí *Zenklova*, *Nad Šutkou*, na *Kobyliské náměstí* a dále rovně nahoru ulicí *Hornátecká*. Nahore to je.

Pro ty, kteří pojedou až v sobotu (vypadá to jen na Krajčovi a Vaňkovi) nebo zabloudí (...) nebo se opozdí nebo chtějí mít zkrátka jasno, je cesta je následující:

Mělník, Kokořínský důl, Vojtěchov, Ráj, Konrádov, **Tubož** - zde máme zajištěno ubytování v pensionu (u rybníka), jenž nese překvapivě název pension Tubož..

Vedoucí: pan Šanda

Telefon: 0425 / 93462

Cena za lůžko/noc je 120,- Kč. Budeme tam spát dvě noci: na sobotu a na neděli.

Protože počet zájemců možná převýší počet lůžek,

prosíme, aby si smělejší povahy pro jistotu vzali **spacák**.

Poznámka: Cesta od okraje Prahy by měla trvat něco málo přes hodinu.

Program **ne** bude jednoduchý, protože jej organizuje hlavně Radka Jandová.

Těsně vedle pensionu je hospoda, kde je možné i jíst - myslím hlavně večeře.

Ke snídani nám udělají čaje, kafe apod., *k jídlu* si snídane zřejmě budeme muset udělat sami.

Obědy v pensionu nechceme, protože budeme obědovat někde na výletě.

Pro ty, co přijedou v sobotu z Lysolaj (Krajčovi, Vaňkovi): rádi bychom odjeli na výlet od pensionu v **10** hodin. Pokud byste nestíhali, zavolejte přímo do pensionu nebo na nějaký náš mobil.

Poznámka: Asi je lépe jet od vás na Mělník směrem na Kralupy než přes celou Prahu do Kobylis – ale to jistě víte.

Honza

*Motto: Život - to je nuda.
Přesvědčete se sami:*

Kokořín - Tubož

Zaznamenal jsem jistý posun ve svých názorech: Více než o zlatých hřívnách se mi chce mluvit o vhodném přistřižení křídel, příliš povolených uzdech apod. Avšak na důkaz své nezdolné tolerance nechávám text v původní podobě.

Ahoj lidi,

je to neuvěřitelné, ale 14 dní uteklo jako nic a před námi byla letos a vůbec první vícedenní akce **BBCC**. Než se začnete do následujících řádků uvědomte si, že tentokrát jsme nebyli na žádném Okoři, kde světla už nehoří a v podhradí si schovávají klíč, ale byli jsme na Kokoříně - tedy v jednom z nejromantičtějších míst naší země, kde se od rána do večera můžete kochat pohledem na krásnou přírodu, nádherná roubená stavení a selektivně zvětralé pískovcové skály. Byli jsme v kraji Karla Hynka Máchy, který zde našel inspiraci pro svůj Máj, kde ptáci zpívají od rána do večera, kohout kokrhá i o půlnoci, žáby tahají svoje žabáky (z populačních důvodů) na zádech z rybníka do lesa a zase zpátky (přitom je mnohdy přejede auto) a bagr má alarm. Prostě něco neuvěřitelného.

Ivo s Honzou tedy nemohli bagr ukrást a jet na něm do vinárny jako kdysi (tenkrát to však bylo na motorce).

Začátek byl klasický - v pátek 1. května v 7,00 volala Káča Zárubová Honzovi Brčákovvi na mobil do vany, že nemůže jet, protože má horečku a její kamarádka nejede taky, protože se S TOU ZVĚŘÍ (*důkaz lze poskytnout - Radka*) bez Káči sama bojí jet. Zda se po tomto sdělení byl Honza schopen domýt nebo ne, jsme se za celé 3 dny nedozvěděli.

Info: Byl jsem již hotov, tak jsem již pouze otřel postříkaný telefon.

V 8,55 - 9,10 jsme se (Brč, Pepa Bohuňák se Šmudlou, já s Martinou, Radka Dvořáčková s Radkem a Tonym a Ivo Brzák) sešli podle plánu v Kobyliších, oblepili jsme svá auta samolepkami **BBCC** a vyrazili jsme směrem na Kokořín. Tedy vyrazil Brč s Pepou - my ostatní (3 auta) jsme se je už jen snažili dohonit.

10,10 - konečně jsme v Tuboži. Slunce krásně svítí, stromy kvetou, kytky voní, ptáci se předhánějí (*žádný pták však jiného ptáka nepředhonil*) ve zpěvu a na prahu roubeného stavení nás vítá pan domácí Šanda. Vilém, Hynek ani Jarmila se naštěstí v blízkosti nevyskytují, takže nikdo voláním jejich jmen neruší překrásný okolní klid.

... v Tuboži – Pepa, pan domácí Šanda, Radka, Radek ...

Pokud jsme byli nadšeni roubenou chaloupkou zvenčí, uvnitř jsme již nenacházeli slov. Byli jsme ubytováni ve stylovém prostředí - Pepa získal krásný pokojík s výhledem na rybník a bagr a my

ostatní jsme obsadili velký pokoj nad stodolou s ohništěm uprostřed místnosti. Pro mě a Martinu zde byl k dispozici oddělený kutloch. Akorát nás trochu zarazilo, že z kohoutku místo vody teče tekutina barvy středně tmavého čaje, ale bez protestů jsme přijali vysvětlení pana domácího, že jde o vodu silně obohacenou o železo a prý z ní nevaří (bližším zkoumáním této záležitosti jsme se pro jistotu nezabývali).

Páteční (prvomájový) výlet:

Tubož:

11,20 - po zahajovacím pivu a nezbytné diskusi nad mapou se sbíráme k odjezdu. Pepa ještě poznamenal, že bychom s sebou možná měli vzít nějaké jídlo, protože zvolená trasa není bohatá na výskyt hospod - zatímco jsme se jeho výroku vesele smáli, Radek Dvořáček propadl panice a donutil Radku vzít s sebou veškeré jídlo přivezené z domova (v tuto chvíli jsme ještě netušili, že nám tím vlastně zachránil život).

Po silnici jedeme do Střezivojic a zastavujeme na křižovatce s polní cestou, žlutou a modrou značkou:

Honza s Pepou navrhuje jet z kopce do údolí, kde u rybníka kdysi potkali krásnou vlnadnou šestnáctku. Rozum a já ale vítězí a odjíždíme do kopce po modré.

Vyhlídku Skalní okno:

... Pepa, Šmudla, Vrstevnice, Vrstevnička, Radka, Radek, Honza, Brzi a vpravo Radek o něco později v koruně borovice ...

ve 12,05 se před námi v plné své kráse rozprostřela vyhlídka na okolní selektivně zvětralé pískovce (vedli jsme samozřejmě diskusi o tom, co si pod tímto výrazem z mapy představit a nutno říct, že nejlépe to vysvětlila Radka Dvořáčková - zkrátka *někde díra je a jinde holt není*. Brč to samozřejmě doplnil, ale to není publikovatelné.) Zatímco nás Radka D. posilňovala jejich výbornými chleby a kochali jsme se pohledem na okolní vrchy a vzdálený Říp (pozn. pokud bychom jeli cestou Brče a Pepy, seděli bychom dole pod vyhlídkou, marně bychom vyhlíželi zestárlou šestnáctku s ochablými vlnadami a představovali si, co bychom asi mohli vidět ze shora), vylezl Radek na polozakrslou borovici pohupující se nad srázem a začal nás přesvědčovat, že nemůže slézt. Brzy nás humor přešel a postupně jsme, vzhledem k naší poloze, zamítali různé návrhy jak ho sundat - jako žebřík, sestřelit, ... Nebudu Vás déle napínat, prostě nakonec seskočil a jeli jsme dál.

Po modré a pak po žluté značce jsme dojeli až na Nedvězí (458 m nad mořem):

BBCC

Po závěrečném asi 20m dlouhém prudkém stoupání jsme ve 12,35 stanuli na vrcholu označeném jako vyhlídka 1. řádu. A právem. Rozhled, který se nám díky ideálnímu počasí naskytl, byl nádherný. Dvořáčkoví pojali touhu tento nezapomenutelný okamžik zachytit na celuloidový pásek, ale ve chvíli, kdy jsme se konečně vměstnali do zorného pole fotoaparátu, náhle došel film. (Tony, nebuď smutný, tento okamžik v nás přesto zůstane navždy.) A počali jsme prudce klesat do údolí, zatímco z okolních strání na nás tiše sněžily lístky odkvétajících jabloní.

... Radek, Radka, Honza, Pepa a Vrstevnice – poslední foto dne na Nedvězí ...

12,50 - Pepa spadl z kola, převážen svou vlastní bagáží na nosiči.

12,53 - Pepa je opět na zemi - my ostatní kola již raději vedeme.

12,55 - změna, na zemi je Tony.

Po žluté značce a po zpevněné lesní cestě (že Pepo) přijíždíme do Osinalického sedla:

nezúčastnění mi v tuto chvíli, prosím, promiňte, protože zřejmě nepochopíte smysl následujícího sdělení, ale tyto řádky sem skutečně patří.

13,23 - Pepa má dnes KONEČNĚ pravdu - do Osinalic jsou to opravdu jen 2 km !!!

Zatímco se Pepa radoval tímto uznáním, my ostatní začínáme mít překrásného kraje plné zuby, protože teplé počasí přináší své ovoce a my začínáme trpět žízní.

Po zelené pak sjíždíme lesní cestou do Nových Osinalic:

nepochopím, jak zde lidé mohou žít - ANÍ V TĚHLE VESNICI NENÍ HOSPODA !!! V mém případě již žizeň dosahuje takového vrcholu, že mi Pepa tajně nabízí vodu ze Šmudlovy láhve (doufám, že ten pes neumí číst a pokud přece - Šmudlo, tvé misky jsem se ani nedotkla, Pepa je svědek). Za Osinalicemi probíhá opět diskuse nad mapou, zda jet po zelené nebo dle Pepy po silnici - s ohledem na předchozí popis událostí se jistě nikdo nebude divit, že ustupuji a Pepa OPĚT vítězí.

Po silnici jsme sjeli do Vidimského dolu:

kde se opět kocháme selekcí hornin. Ve 14,10 dostává Pepa jeden ze svých nejlepších nápadů - uděláme si malou zajížďku do Tupadel, kde je několik možností se občerstvit. Přijato jednohlasně všemi zúčastněnými. A bez diskuse !!!!

Projíždíme Hlubokým dolem, po silnici přijíždíme do Tupadel a obsazujeme hospodu:

nálada se nám zlepšuje vidinou jídla a pití, ale jen do chvíle, než jsme se náhodně seznámili s kuchařem. V ten okamžik nás hlad přešel. Po krátké diskusi nás ale přece jen prázdné žaludky přesvědčily a občerstvili jsme se. Nutno dodat, že to bylo dobré, výživné a přežili jsme to. Po cestě zpět jsme se zase již mohli kochat okolím a všem utkvěl zrak na jakési věži na kopci nad Tupadly. Podle mapy jsme zjistili, že jde o zámek Slavín - renesanční stavbu s maurskými prvky !?! Až do Sitenského dolu jsme pak diskutovali o tom, kdo to vlastně byli maurové a kde byla Mauretánie - ke kloudnému závěru jsme se ale nedopracovali. (Ještě nutno podotknout, že zříceninu pod kopcem identifikoval každý sám jako bývalý kravín o jehož slohu nebylo pochyb a tudíž jsme další vlastivědnou přestávku nemuseli absolvovat.)

Sitenský důl:

zde musím podotknout, že v těchto místech jsme viděli zatím nejkrásnější selektivně zvětralé horniny. Místo nám ale kochání krajinou rušila selektivně rozoraná cesta, což jsme pocítili hlavně na zadních partiích a místo diskusi o pískovcových útvarech jsme se věnovali spíše námětům na téma *Čím vycpat své kalhoty? Ti, co měli Pampersku, dále diskutovali o útvarech.*

Projeli jsme kolem Vidimi a jedeme dále po silnici Bukovým údolím (zde se nedejte mýlit názvem, ale jde o hnusnej kopec) **do Dobřeneš a do Střezivojic na nám již známe rozcestí modré a žluté**, po které pokračujeme s tím, že ve vhodné chvíli z ní odbočíme **na lesní cestu směrem do Tubože:**

18,00 - po necelém 1 km Pepa odbočuje na polní cestu a na okraji pole opět bouřlivě diskutují s Pepou nad mapou na téma *Kudy dál?* Vše vyřešil Radek a Šmudla, kteří beze slova odjeli přes pole, takže nám nezbylo, než je následovat.

18,06 - předrcali jsme pole a narazili jsme opět na žlutou. V tomto okamžiku zamítám jakoukoli diskusi o lesních cestách a jedeme dále po žluté kochající se, jak jinak, přírodou.

18,10 - opět končíme na poli. Bez odporu se tentokrát i já podřizují Pepovi a vracíme se k nezpevněné lesní cestě vybrané Pepou. Chabě se ještě pokouším prosadit vedlejší cestu přes vrchol, ale Pepa pokynul rukou, pronesl památečnou větu: „*Tuhle cestu znám, ta je dobrá!*“ a odjel. Pokud ještě někdy Pepa tuhle větu pronese, pak se rychle obraťte a jděte třeba na vlak. Možná si sice neužijete tolik legrace, ale na druhou stranu dojedete zdraví a nezavřou vás pro vraždu (Pepy). To čím jsme totiž jeli lze jen těžko popsat. Cesta byla silně selektivně rozježděná těžkými stroji a znečištěná různými zbytky stromů a skal.

V 18,16 padá Honza k zemi a zůstává nádherně zamotan do kola. Později ještě zjišťujeme, že si rovněž nádherně odřel čelo - myslím že nadále již nebude s nikým diskutovat o bezpečnosti klipsen - kdyby je totiž býval neměl, tak by býval dopadl lépe. (*Tenhle pád byl tečkou za nedokončenou větou "To je ten pravej terén pro horský ko..."*)

18,22 - a pád se nevyhnul ani Ivovi. Jeho kolo se smýklo po jakési kulatině či úlomku skalního útvaru.

Po lesní cestě přijíždíme do Blateček a odtud jedeme dále po silnici až do Tubože, kde jsme stanuli v 18,30.

Pokud by se někomu zdálo, že je tím dnešní den vyčerpán, mýlil by se. Po výborné večeři (domácí nudlová polévka a guláš s knedlíkem) počínáme s přípravou ohně - kromě Iva, který téměř do tmy čistil své kolo od zbytků cest - ačkoli jsme se různě vnucovali, na jiná kola odmítal sáhnout.

20,47 - Tony zakopl a tímto drobným úkonem se nesmazatelně zapsal na první místo všech pádů dnešního dne. Spolu s ním, se totiž k zemi odporoučela i přenoska na jeho rameni v níž byly Mattonky a piva k ohni - 2 minerálky a 7 piv tento akt nepřezilo. Ovšem Tony nezoufej, jsem si jista, že na tvoji počest v těch místech ještě dnes všichni brouci tančí a zpívají, protože takovej mejdan určitě ještě nezažili.

Táborák pak už probíhal bez problémů. Po jedenácté hodině nás i Tubož opustili Dvořáčkovi a kolem půl jedné jsme šli spát i my. Nádherné noční ticho pak až do rána rušil pouze kapající kohoutek a Honza svým chrápáním (dámy POZOR - tenhle člověk začne chrápat přesně v okamžiku, kdy dolehne a na nějaké mlaskání vůbec nereaguje).

A celková rekapitulace dnešního dne:

Počasí:	slunce, vlhý větřík - prostě nádhera
Celkem jsme ujeli:	37,30 km
Průměrná rychlost:	asi 12 km/hod.
Celkový čas:	3:09:52 hod.
Počet pádů:	6 !!! (a samí chlapi) (5x z kola, 1x s basou piv)
Cesta:	pěkná trasa plná přírodních krás, vyhlídek a romantiky (ale příště je nutno pamatovat na občerstvení)
Celkem se zúčastnilo:	8 osob + pes
Přespalo:	5 osob + pes

Sobota 2. května

Kolem osmé hodiny ráno jsme se vyhrabali ze svých pelíšků a vydatně jsme posnídali. Pepa zjistil, že Jana s Nikolou neprijedou, kvůli jakési teplotě a odjel z Honzou hledat na Nedvězí včera (!?) ztracené hodinky. Já s Ivem mezitím studujeme mapu a plánujeme dnešní trasu, jejímž hlavním bodem je návštěva skalnatého útvaru Zkamenělý zámek (musím sebekriticky přiznat, že to byl můj nápad).

9,37 - přijíždí Vláďa a Martina Krajčovi a oblepují své auto samolepkami **BBCC**.

9,50 - přijeli Vaňkovi (Hanka, Mírek, Magda a Honza) a Mírek odmítá nalepit samolepku na své auto - nakonec, jako kompromis, přilepuje nám známou černou samolepku na svůj černý plastový nárazník.

Mírek odlupuje již nalepenou samolepku z kapoty svého auta, protože by se tato samolepka mohla od horkého motoru vznítit.

10,30 - vrací se Honza s Pepou - samozřejmě bez hodinek a všichni se chystáme k odjezdu na **Sobotní výlet**.

Z Tubože odjíždíme přes Tubožský Dvůr na rozcestí žluté a zelené značky. Odtud dále po zelené.

Cesta nás vedla poměrně prudce dolů z kopce, ale za to se před námi brzy objevilo údolí Bílých skal - nádherné údolíčko uprostřed lesů s ohništěm a stylovými totemy. Ani netušíme, že je to na delší dobu poslední klidný odpočinek na této cestě.

11,25 - začínáme stoupat na **Zkamenělý zámek**. Pokud by to chtěl někdo nazvat kopcem, pak vůbec neví, jak kopec vypadá. To co jsme absolvovali se rovnalo horolezeckému výstupu. I když na moji adresu v průběhu cesty padlo určitě mnoho jmen, myslím, že všichni byli nesmírně rádi, že dokázali na něco tak strmého vytáhnout svá kola a odměnou nám všem byl - jak jinak - překrásný výhled do kraje a částečně umělá jeskyně Zkamenělý zámek. A stoupali jsme dál.

Pokračujeme dále po zelené (samozřejmě do kopce) na vrch Drnclík a pak po červené směrem na Housku. Asi 1 km před zámkem **odbočujeme na modrou značku** a je před námi poslední

stoupání dnešního dne - **výstup na nejvyšší horu Kokořínska - Vráteňskou horu (508 m nad mořem)**. Nutno přiznat, že někteří (včetně mě) už těch kopců mají víc než dost a svá kola spíše

vodí krajinou. Alespoň se můžeme v klidu kochat. Spíš už ale všichni toužíme spočinout v hospodě.

13,00 - konečně jsme nahoře a objíždíme vrchol Vrátné hory po vrstevnici. (*Vrstevnice a vrstevnice je rozdíl, zde ve větě "objíždět po vrstevnici" je malé v správně*).

13,18 - Honza Vaněk PÍCHNUL a hned dvakrát !!! Konečně může přijít ke slovu má perfektní nová lepicí souprava a klíče. Pepa iniciativně přišel s dalším výborným nápadem, že píchat by se mělo zásadně pouze před hospodou s čímž všichni samozřejmě nadšeně souhlasili.

13,28 - Jedna díra je zalepená, Mirek začíná lepit druhou.

13,38 - Mirek započal s druhým pokusem o zalepení druhé díry.

13,41 - Duše je zpět v plášti.

13,45 - Kolo je nafouknuté a zatím drží. Láďa pronáší drobné poznámky o tom, že u Mc Larenu mění kola ani ne za 3 minuty, ale je umlčen Mirkem.

Vyjíždíme z lesa na silnici a konečně jedeme z kopce až do Ráje:

po prožitém peklu obsazujeme v Ráji nově opravenou hospodu - úžasná tulácká hospůdka, stylově zařízená, s kulečnickem, se špalkem na zatloukání hřebíků, s piánem (které ještě zatím nehraje) a s toaletama lepšími jak v Alcronu. Pivo výborné, jídlo výborné - prostě samá plus. Strávili jsme zde příjemnou hodinku a půl.

V 15,59 odjíždíme po silnici do Vojtěchova a pak po modré do Planého dolu.

Původním záměrem bylo, že poklidně projedeme Planým dolem, budeme hrát různé hry a kochat se horninami. Ale v čele byl Brč, Ivo a Martina Krajčová, kteří důl prosvištěli bez jediné zastávky. A zatímco já s Pepou (již značně unaveni) jsme se na konci pelotonu kochali krajinou (Pepu z té romantiky dokonce začali napadat verše) a mnohdy jsme z jízdy na kole přecházeli v chůzi, kluci s Martinou čekali na okraji pole před Střezivojicemi, kam jsme my poslední dorazili asi v 16,40. Ostatní zde již leželi v poli u silnice - jejich rozpoložení vyjádřil Láďa Krajča jedinou větou: „*Ted' bych se nehnul, ani kdyby mě pochcal ten pes !!!*“ (=Šmudla) Já sama jsem se (poté, co jsem tuto větu vůbec nebyla schopna zapsat do kroniky) prohlásila za silně unaveného člena **BBCC** a rozhodla jsem se, že ze Střezivojic pojedou do Tubože po silnici a kašlu na nějakou Pepovu lesní cestu, po které chtěl jet.

Po silnici projíždíme Střezivojicemi až na nám známé rozcestí žluté a modré značky:

zde se nechávám chvíli přemlouvat (i bez mapy), abych jela s ostatními včerejší Pepovou cestou (nejvíce přemlouvají ti, co včerejší výlet neabsolvovali - ti blázni totiž ještě netuší, co je čeká) a pak s těma cvokama odjíždím na Pepovu nebezpečnou lesní hopstrádu.

Sjíždíme do Blateček a po silnici se konečně dostáváme do Tubože.

Po návratu jen tak lehce sbíráme síly, lížeme si rány a Ivo, který neslyšel oznámení o tom, že neteče voda, se sprchuje.

A zase připravujeme táborák - tentokrát za účelem večere, protože budeme péct buřty. No a pak už jen jíme, zpíváme, necháváme se ožírat od dotěrných mušek a pomalu se vzpamatováváme po dnešním výletu. Asi ve 21,00 nás opouštějí Vaňkovi (ale bez Magdy, která si musí odespat zaplacenou noc) a my ostatní jdeme spát ještě před půlnocí. Nevím, jestli tentokrát Honza spal, ale rozhodně nechrápal.

A zase rekapitulace:

Počasi:	zatímco na jiných územích republiky prší, my si nestěžujeme. Zase nám svítí slunce a pofukuje větřík.
Celkem jsme ujeli:	27,64 km
Průměrná rychlost:	asi 11 km/hod.
Celkový čas:	2:12:25 hod.
Cesta:	pěkná, ale velice namáhavá trasa, o které dlouho nebudeme uvažovat (anebo pouze z opačného konce)
Celkem se zúčastnilo:	11 osob + pes
Celkem přespalo:	8 osob + pes

Neděle 3. května

Vzhledem k tomu, že já s Martinou a Krajčovi s Magdou Vaňkovou jsme po vydatné snídani (a zúčtování) odjeli směrem ku Praze a Honzu, Pepu (+ Šmudlu) a Iva jsme ponechali na poslední „pánskou jízdu“, předávám v tuto chvíli klávesnici Ivovi a doufám, že nebude skoupý na detaily. Tím se se všemi loučím a za 14 dní zase AHOJ !

Vrstevnice

P.S.: Doufám, že příště se objevíš i ty Vašíku, protože zlomený kotník je velice chabá omluva - máš totiž ještě jednu nohu zdravou !!!

Třetí den ráno se většina členů **BBCC** rozhodla odjet. Některé argumenty byly zvláště nejapné. Např. Vrstevnice, která ráda kdekomu dává lekce ze spartánské výchovy dětí a manžela prohlásila, že musí rodině uvařit oběd a odjela. Zůstali pouze Šmudla, Pepa Bohuňovský, Honza Brčák a Ivo Brzák (lidé podle abecedy). Hned, jakmile Vrstevnice odjela, jsme si uvědomili jaký je tam božský klid a jak tam krásně zpívá ptactvo. Rychle jsme se dohodli na trase, protože nebylo nutné vyvracet přívál argumentů, že lepší je vždy ta cesta, kterou navrhuje Vrstevnice. Protože všechny cesty z a do Tubože jsme již vyzkoušeli (Honza už měl hlavu plnou krvavých šrámů), rozhodli jsme se pro výchozí bod výletu v Dobřeni u Místního úřadu. Při loučení nám pan domácí řekl: "No, nakonec to bylo dobrý." a vyjeli jsme do **Dobřeně**.

První zmínka o **Dobřeni** je již r. 1402. V lokalitě se nachází stavby lidového baroka z 19. stol. a na návsi je 300 let stará malolistá lípa. Z Dobřeně jsme v 10:30 vyjeli již na kole po silnici do **Sřezivojic** kolem lidových roubených staveb. První zmínka o Sřezivojicích je rovněž z r. 1402. U kapličky jsme se dali vlevo po zpevněné cestě vinoucí se mezi poli a pak lesem na křižovatku cest **Kalvárie** a kolem **Supí hory** prudce dolů až na křižovatku se žlutou značkou. U Supí hory (433 m) jsme obdivovali zajímavé tvary selektivního zvětrávání pískovců, které překrývají čedičovou horninu. Po žluté značce jsme jeli jen asi 200 m až ke křižovatce cest **U dubu**, kde jsme se dali vlevo prudce dolů až na silnici do Osinalic.

Po silnici jsme překonali menší převýšení (Ivo na horském kole) a pustili se po zelené značce podél zarostlého úvozu směrem na Království. Na křižovatce s modrou značkou jsme se dali však doprava po modré kolem betonové pevnosti pro několik střelců až do obce **Chudolazy** v údolí Liběchovky, kde jsme zachránili Šmudlu ze spárů hnusného uslintaného hafana a dále šli kolem motelu nahoru po silnici (Ivo jel na horském kole) do **Brocna**.

Přestože první zmínka o **Brocně** je již z r. 1357 a od r. 1623 je Brocno město (tehdejší radní zřejmě kolaborovali s protireformací a za odměnu je uchvatitel povýšil na město) na místě jsme zjistili, že hospoda nedodržuje otevírací dobu, kterou má napsanou na dveřích. Poobědvali jsme tedy před místním koloniálem. Šmudla dostal svoji dávku tlačanky, Honza si dvakrát koupil 150 g točeňáku (stále tvrdil, že už nemůže, ale cpal se dál), Pepa si dal rybičky a Ivo zrní.

Z Brocna jsme pokračovali po rovině polní cestou a pak lesem až na křižovatku se žlutou značkou k lokalitě **Had**. Jde o 150 let starou a asi 10 m dlouhou plastiku hada přeřatého sekerou od sochaře V. Levého vytesanou do osaměle stojící skály. Asi po 200 m je od stejného autora, který byl především kuchařem na zámku Liběchov a měl mimo jiné žáka J. V. Myslbeka (např. jezdecká socha na Václavském náměstí), ve skále vytesaná **Harfenice**, dost však poničená vandaly. Vedle Harfenice jsou jakési hlavy připomínající masopustní masky a umělá jeskyňka.

Od Harfenice jsme pokračovali po žluté značce lesem dolů až do letoviska **Želízy**, kde tak rád pobýval Franz Kafka a v okolních lesích se na pískovcových skalách vyřadil s kladivem a majzlíkem již zmíněný kuchař a sochař V. Levý. Udělali jsme krátkou odbočku k **Čertovým hlavám** (zase V. Levý). Jde o asi 10 m vysoké reliéfy dvou hlav pohádkových bytostí, pravděpodobně čertů, jeden z nich je bezzubý.

Ze Želíz jsme ve 14 hod. vyjeli po velmi mokré silnici, aniž bychom ale zmokli, po žluté značce do **Zimoře**. Hned za vsí odbočuje žlutá značka vlevo do **Zimořského dolu**. Asi po dvou km jsme

se na křižovatce dali po modré značce **Truskavenským dolem**. Cesta je lemovaná romantickými selektivně zvětralými skalami. Jsou zde názorně vidět počáteční stádia rozpadu kvádrových pískovců. Tyto poměrně měkké horniny zde byly horizontálně uloženy mořem, které sem

zasahovalo na konci druhohor (svrchní křída). Působení vnějších geologických faktorů podléhají tyto pískovce selektivnímu zvětvávání. Vznikají tak známé i méně známé tvary jako pokličky, voštiny, skalní okna, skalní brány, římsy, výklenky a pseudoškrapy. Na několika místech došlo k průniku třetihorních sopečných hornin (čedič, znělec aj.), které tvoří okolní kopce. Obě údolí jsou bezvodá, ale vlhká s typickými vlhkomilnými horskými a podhorskými rostlinami.

Po modré značce jsme dojeli až k silnici, kde se připojí žlutá značka. Jeli jsme kousek po silnici po žluté až k ústí **Šemanovického dolu**, kde při minulém výletu v dubnu, na kterém Honza nebyl, Vrstevnice jako starostlivá mamina trhala kopřivy na velikonoční nádivku. Hned na začátku dolu je vlevo jeskyně **Klemperka**, kterou minule (jak Honza nebyl) prozkoumali Vítek s Radkem. Hned jsme si všimli, že pod jeskyní přibyla velká hromada hlíny. Honza si toho nevšiml, protože minule nebyl. Vylezli jsme tedy do jeskyně a zjistili, že je skutečně prohloubená. Honza to ale nemohl vědět, protože minule nebyl. Šmudla o jeskyni nejevil zájem a vyválel se ve vyhaslém ohništi na protest, že má na tlapkách puchýře, protože za poslední dny uběhl již přes osmdesát km. *Šmudla byl hlavně rozmrzelý proto, že přes svůj obrovský výkon nedostal žádný diplom. Příště by se mělo počítat s diplomem i pro něj - např. ve formě buřta.*

Pokračovali jsme Šemanovickým dolem a kochali se přírodními krásami. Pepa a Ivo to už znali, ale pro Honzu to byla úplná bomba, protože minule nebyl. Cesta se vinula lesem, opustili jsme žlutou značku, jeli po neznačené ale zpevněné cestě až ke křižovatce s modrou značkou, kde stojí vysoká převislá, selektivně zvětralá skála. Honza z toho byl úplně vedle, protože minule nebyl. Rozložili jsme se po kládách a začali svačit. Pepa chleba s paštikou, Honza chleba s něčím a Ivo zrní.

Protože jsem ze zoufalství, že jsem minule nebyl, začal blbnout, rozpoutal jsem alespoň vášnivou debatu, zda je ona hranice 15 nebo 16 let. Prosazoval jsem 16, ale byl jsem přehlasován 2:1 (Šmudlovi jsme nedovolili hlasovat, protože tvrdil, že žádná taková hranice neexistuje).

Jen jsme dojedli a chtěli vyjet, začalo pršet. Schovali jsme se pod převislou skálu a z nudy začali kdekoho propírat. Nejdéle jsme vydrželi u Vrstevnice a nakonec nám Honza líčil svoje sexuální zkušenosti s děvčaty těsně nad zákonem (*Lepší formulace: "stále ještě těsně pod zákonem"*). Protože stále přšelo, Honza vzpomínal, jaké za první republiky byly krásné bordely, kde se lidé dokázali bavit, zatímco v těch dnešních je jen pár znuděných štětů a za každé poplácaní je nutné platit. Honza si to dobře pamatuje, protože například zažil dobu, kdy ještě nebyla dálnice z Prahy do Brna. Ta se začala stavět až někdy ve třicátých letech. *Když jsem Iva úpěnlivě žádal, aby o některých detailech debaty taktně pomlčel, netušil jsem, že moji prosbu bude interpretovat tak, že o všem ostatním napíše. Ale děkuji mu přece jen za to, že alespoň nejpikantnější hovory přece jen zatajil.* Šmudla byl už dost unaven a dokonce vrčel na kolemjdoucí. Déšť postupně přestal, bylo asi 16:30 hod a nám zbývaly poslední tři kilometry cestou vzhůru do **Dobřeně**.

Rekapitulace:

Počasí:	zataženo, odpoledne trochu přšelo, chladněji než v sobotu
Celkem jsme ujeli:	35 km
Průměrná rychlost:	asi 12 km/hod.
Celkový čas:	asi 6 hod.
Cesta:	pěkná, středně náročná trasa v různých terénech
Celkem se zúčastnilo:	3 osoby + 1 pes
Celkem přespalo:	0 osob + 0 psů

Ivo

V roli glosátora si již tradičně tímto písmem opět dovolil něco doplnit

Honza